

Повечето мъже бяха овчари в Добруджа, селото не мислеше за бунт. Малкото мъже, които бяха останали, бяха мирни занаятчий, кураж нѐмаше в сърцата им. Изпокр-ха се всички. Иззад спуснатит пердета през разтрозит на порти и плетища, тѐ гледаха наедно с женит си зеленото знаме, опнато върху тъмнит облаци и чакаха да видят какво ще стане. Пред ко-нака нѐмаше никой. Нито субаша, нито заптиетата.

Мигъ - два селото остана мъртво като че треснато от гръм. Но ето екна пѐсенъ. Пѐят нѐкои, извиват из сокацит, но не се виждат. Ето ги. Пет шест души с пушки и с пламнали очи, вдъхновени и съсрѐдоточени, пѐят. А Милушъ (жеравневец) дига пушка и вика: „На оржие!“

Скритит в кѐшит мъже навеждат очи. Женит плачат. И гледат ги, как върват из селото сами, как се излизат към хармана и спират под зеленото знаме. Гологлави сж. В мрачината на облацит свѐти златото от епатрахила на поп Руско, и когато вѐтърът позатихне, чуе се проточения напѐвъ на молитва . . .

Възстаницит ходѐли из кѐща в кѐща и изкарвали нѐсила мъжет. Изплашени терзии и сарачи потърсиха по-сигурни скривалища . . .*)

Четата не е могла да ходи по всички села. Изпратени били куриери до комитетит в с. с. Градецъ, Катунца и Медвенъ да съобщат, че бунтът е провъзгласен и всички съзаклетници да заминат за Разбойна от дето смѐтали всички вкупом да влѐзат в Котелъ. Четата сама се изкачила на Разбойна, която се издига между Жеравна и Котелъ. Тукъ тя броела 61 възстаника**). Мислили да почакаат тукъ, докато се съберат възстаницит от околнит села и тогава да влѐ-

*) Иорд. Йовковъ. Юнашки глави, разказъ в Сборникъ „Той не умира“ изд. от Сливенъ 1935 г., стр. 188.

**) По Д. Страшимировъ, Кукумявковъ и Табаковъ (по него) ги изброяват 72 души.